ലേഖനം / റെജി ജോർജ്

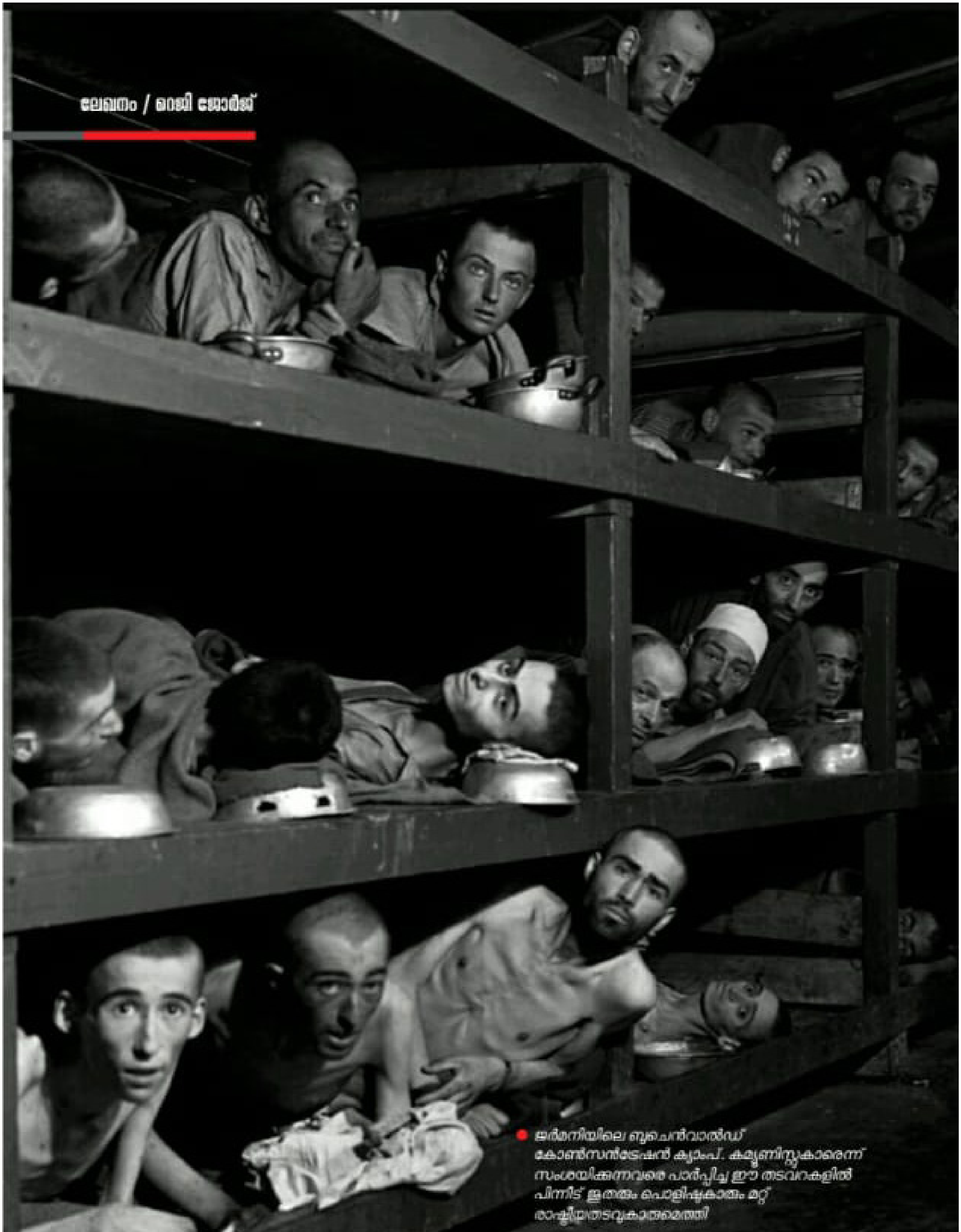

ജർമനിയിലെ ബുചെൻവാൾഡ് കോൺസൻട്രേഷൻ ക്യാംപ്. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെന്ന് സംശയിക്കുന്നവരെ പാർപ്പിച്ച ഈ തടവറകളിൽ പിന്നീട് ജൂതരും പോളിഷുകാരും മറ്റ് രാഷ്ട്രീയതടവുകാരുമെത്തി

അവർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകളെ തേടിവന്നപ്പോൾ മാർട്ടിൻ നിമോളർ എവിടെയായിരുന്നു?

ഫാസിസ്റ്റ് ഭരണത്തിൽ ജർമനിയിൽ നടമാടിയ നാസി ഭീകരതയോടും തടങ്കൽപാളയങ്ങളോടും ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകളെ കൊന്നൊടുക്കിയതിനോടും അക്കാലത്ത് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സഭ പുലർത്തിയ അലംഭാവപൂർണ്ണമായ നിശ്ശബ്ദതയോടുള്ള കടുത്ത വിയോജിപ്പായിരുന്നു ആ വിഖ്യാതമായ കവിതയിൽ പ്രതിഫലിച്ചത്

പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നിമോളറുടെ "ആദ്യം അവർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ തേടിവന്നു. ഞാൻ നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു; കാരണം ഞാനൊരു കമ്യൂണിസ്റ്റ് അല്ലായിരുന്നു" എന്ന് തുടങ്ങുന്ന ആ പ്രശസ്തമായ കവിതയ്ക്കു പിന്നിൽ കുറ്റബോധത്തിന്റെ നീറ്റലിൽ പുകയുന്ന കമ്പസാരത്തിന്റേയും ഏറ്റുപറച്ചിലിന്റെയും ചരിത്രമാണുള്ളത്.

1946 ജനുവരി 6-ന് തീവ്ര യാഥാസ്ഥിതിക വലതുപക്ഷക്കാരനായിരുന്ന പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നിമോളർ തന്റെ ഹിറ്റ്ലർ വിധേയത്വം ഉപേക്ഷിച്ച് ജർമനിയിലെ ക്രിസ്തുമതത്തിലെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗത്തിൽ ഉടലെടുത്ത ഹിറ്റ്ലർ വിരുദ്ധ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ ഭാഗമായപ്പോൾ Confessing Church എന്ന ഫാസിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ സഭയുടെ ഭാഗമായി നടത്തിയ കമ്പസാരമാണ് പിന്നീട് പ്രശസ്തമായ ഫാസിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ കവിതയായി ലോകം മുഴുവൻ ഇന്ന് പാടുന്നത്.

1946-ലെ പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നിമോളറിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽനിന്ന്:

ഒരു വർഷം മുൻപ് ഞാൻ ജയിൽമോചിതനായി പുറത്തുവരുമ്പോൾ എന്റെ പോക്കറ്റിൽ ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റുണ്ടായിരുന്നു. അവകാശങ്ങൾ

മാർട്ടിൻ നിമോളർ. ജർമൻ തിയോളജിസ്റ്റായിരുന്നു അദ്ദേഹം

നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവനായി ഹിറ്റ്ലറുടെ സ്വകാര്യ തടവുകാരനും രാഷ്ട്രീയ തടവുകാരനുമായിരുന്നു 1937 ജൂലൈ 1 മുതൽ 1945 ജൂൺ 24 വരെ മാർട്ടിൻ. കുറ്റബോധത്തിൽനിന്ന് തല ഊരാൻ ഞങ്ങൾ ചെയ്തത് തെറ്റ് മുഴുവൻ മറ്റൊരാളിലേക്ക് കൈമാറുകയായിരുന്നു. അത്ര ആനന്ദം നൽകുന്ന കളിയായിരുന്നില്ല അത്. പക്ഷേ, അനിവാര്യമായിരുന്നു. കുറ്റബോധത്തിന്റെ ഭണ്ഡാരപ്പെട്ടി ആരെങ്കിലും ഏറ്റെടുത്താൽ അത് അയാളുടെ കൈകളെ മാത്രമല്ലല്ലോ പൊള്ളിക്കുക.

(നാസി ഭരണം അവസാനിക്കുമ്പോൾ ജർമനിയിലെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ചർച്ചുകൾ വലിയ രാഷ്ട്രീയ വിശ്വാസപ്രതിസന്ധിയെയാണ് നേരിട്ടത്. ഹിറ്റ്ലർക്ക് എതിരായി നിലപാട് എടുക്കാതിരുന്നത് സഭയെ കുറ്റബോധത്തിന്റെ പടുകുഴിയിലേക്കാണ് താഴ്ത്തിയത്).

ഒരിക്കൽ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരു ദിവസം ഞാൻ Dachau Concentration camp-ന് പുറത്തുകൂടെ കാർ ഓടിക്കുമ്പോൾ എന്നോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഭാര്യ ഒരു ആഗ്രഹം പറഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞ നാലു വർഷം നിങ്ങൾ തടവിൽ കിടന്ന തടവറ എനിക്ക് ഇതുവരെ കാണാൻ അവസരം കിട്ടിയില്ല. എനിക്കത് കാണണമെന്നുണ്ട്. ശ്രമിക്കാമെന്ന് ഞാൻ മറുപടിയും പറഞ്ഞു.

കാർ അവിടേക്ക് ഓടിച്ച് സെല്ലുകളുള്ള ബ്ലോക്കിൽ കയറാൻ അനുവാദം വാങ്ങി ഭാര്യയെ തടവറ കാണിച്ചു. അവിടെ അപ്പോൾ മറ്റൊന്നുകൂടി സംഭവിച്ചു. ഞങ്ങൾ തടവറയ്ക്കു പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന അമേരിക്കൻ ഓഫീസർ തൊട്ടടുത്തുള്ള ഒരു മതിലിനരികിലേക്ക് ഞങ്ങളെ നയിച്ചു. ജയിൽപ്പുള്ളിയായിരുന്ന കാലത്ത് പലവട്ടം ഈ മതിലിനോളം ഞാൻ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ ഗെയ്റ്റിന്റെ അപ്പുറം ഒരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്ന് തുറന്നുകിടക്കുകയായിരുന്നു. അതിനപ്പുറം എന്താണെന്ന് എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും അതിനകത്തേക്ക് ഞങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചു.

നട്ടെല്ലിലെ തണുത്ത വിറയൽ

ഡാഷോവിലെ ശ്മശാനത്തിനു മുന്നിൽ എന്റെ ഭാര്യയ്ക്കൊപ്പം ഞാൻ നിന്നു. കെട്ടിടത്തിനു മുന്നിലെ മരത്തിൽ തൂക്കിയിരുന്ന വെള്ള പെയിന്റടിച്ച ബോർഡിൽ കറുത്ത അക്ഷരത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു:

1933 മുതൽ 1945 വരെയുള്ള വർഷങ്ങളിൽ ഇവിടെ 2,38,756 മനുഷ്യരെ ദഹിപ്പിച്ചു. ഒച്ച അധികം ഉയർത്താതെ ഞാൻ അത് വായിക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഭാര്യ പേടിച്ചുവിറച്ച് എന്റെ കൈകളിലേക്ക് തളർന്നുവീണു. ഞാൻ അവരെ താങ്ങുന്നതിനിടയിൽ ഒരു തണുത്ത വിറയൽ എന്റെ നട്ടെല്ലിനിടയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നത് ഞാനറിഞ്ഞു. രണ്ടരലക്ഷത്തോളം എന്ന ഭീമമായ ആ സംഖ്യ വായിച്ചതിന്റെ ഞെട്ടലിലായിരിക്കണം ഭാര്യ തളർന്നുവീണത്. എനിക്കറിയാമായിരുന്ന ചരിത്രമായതിനാൽ അതെന്നെ സ്പർശിച്ചതേയില്ല. എന്നാൽ, മറ്റൊരു വികാരം എന്റെ ശരീരത്തെ തണുപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

അത് അതിലെഴുതിയ ആ കാലഘട്ടമായിരുന്നു; 1933-1945 കാലം. പ്രതിരോധിക്കാൻ ആയുധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ഞാൻ നിസ്സഹായനായി ഇരുട്ടിൽ തപ്പാൻ തുടങ്ങി. ആ രണ്ട് കാലഘട്ടത്തിനിടയ്ക്കായിരുന്നു ജീവിക്കുന്ന ദൈവത്തിന് എന്നെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നത്. എന്റെ പ്രതിരോധം എന്നെ ജൂലൈ ഒന്ന് 1937 മുതൽ 1945-ന്റെ ആദ്യപാദം വരെ എത്തിച്ചു. ആദം നീ എവിടെയാണ് (ആദം, ബൈബിളിലെ ആദ്യ മനുഷ്യൻ, ജീവന്റെ ഫലം കഴിച്ചപ്പോൾ വെളിവായ തന്റെ നഗ്നത തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഏദൻതോട്ടത്തിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന ആദ്യമനുഷ്യനോട് സ്രഷ്ടാവിന്റെ ചോദ്യമായിരുന്നു അത്. ആദം നീ എവിടെയാണ് മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്?)

മെഞ്ച് (Mensch-Yiddish-is a High German-derived language historically spoken by Ashkenazi Jews ഏറ്റവും ആദരണീയനായ മനുഷ്യൻ എന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന ഭാഷയിലെ ഒരു പ്രയോഗം) നീ എവിടെ ആയിരുന്നു? (അല്ലയോ ആദർശ പുണ്യവാളാ നീ എവിടെയായിരുന്നു?) അതെ എനിക്കറിയാം, 1937-ന്റെ രണ്ടാം പാദം മുതൽ നാസിഭരണകൂടത്തിന്റെ അന്ത്യംവരെ നീ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനു തെളിവുണ്ട്. എന്നാൽ, 1933 മുതൽ 1937 ജൂലൈ ഒന്നുവരെ

നീ എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടുത്തെ ചോദ്യം. ഈ ചോദ്യത്തെ അവഗണിച്ച് മുന്നോട്ടുപോകാൻ ഇനിയെനിക്ക് കഴിയില്ല. 1933-ൽ ഞാൻ ഒരു സ്വതന്ത്ര മനുഷ്യനായിരുന്നു. 1933 ശ്മശാനത്തിന്റെ നടുമുറ്റത്ത് അത് സംഭവിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി - അതെ 1933 അത് ശരിയാണ്: രാഷ്ട്രീയ കുറ്റങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷിക്കപ്പെടാതിരുന്ന എല്ലാ കമ്യൂണിസ്റ്റുകളും നാസി കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിന്റെ മുള്ളുവേലിക്കുള്ളിലായതിനുശേഷം ഹെർമൻ ഗോറിങ് (Hermann Goring ഹിറ്റ്‌ലറുടെ നാസി പാർട്ടിയിലെ ശക്തരിൽ ശക്തനായ നേതാവ്) പരസ്യമായി വീമ്പടിച്ചിരുന്നു, കമ്യൂണിസ്റ്റ് ഭീകരതയെ താൻ ഇല്ലാതാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന്. ആ രണ്ട് സംഖ്യകളിലേക്ക് ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് ദൈവം ചോദിച്ചു: ആദം നീ എവിടെയാണ്? അല്ലയോ പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നിമോളറെന്ന ആദർശപുരുഷാ, നീ എവിടെ ആയിരുന്നു ആ സമയത്ത്? എന്നാൽ, പിന്നീട് എനിക്കു തോന്നി ഈ മുഴുവൻ സംഭവങ്ങളും എന്നിൽ ഒരു സ്വാധീനവും ചെലുത്തിയിട്ടില്ല എന്ന്. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ കോണിലെവിടെയോ ഒരുപക്ഷേ, ഒരു ചെറിയ ചിന്ത ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം, കുറഞ്ഞപക്ഷം പിന്നീടാണെങ്കിലും ഞാൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നു: ദൈവവിശ്വാസം ഇല്ലാത്ത (കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ) എന്ന അപകടത്തെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാനുള്ള ഏറ്റവും മോശമായ മാർഗ്ഗമാണിത്. തൊഴിൽ ചെയ്ത് ലളിതമായ ജീവിതം നയിച്ച ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യരെ, ഒരു കാരണവുമില്ലാതെ, നിയമവിരുദ്ധമായി ജയിലിലടച്ച്, കുടുംബത്തിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും അവരെ അകറ്റി, നാസി തടങ്കൽപ്പാളയത്തിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരായിരുന്നു എന്ന കുറ്റം മാത്രമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ ചോദ്യത്തിന് ദൈവത്തിനു മുന്നിൽ ഞാൻ ഉത്തരം പറയണം. അതെനിക്കു സാധിക്കില്ല.

ആ കാലത്ത് ഞാൻ ഒരു സ്വതന്ത്ര മനുഷ്യനായിരുന്നു. ആ കാലത്ത് ഞാൻ എന്റെ ശരിയായ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾക്ക് എന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ എന്നെ ആവശ്യമുണ്ടെന്ന ആ പോസ്റ്റർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു; അതിനെ ഇനി അവഗണിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല.

അന്ന് വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 25-ാം അദ്ധ്യായം ഒരു പുതിയ അർത്ഥതലത്തിൽ ഞാൻ വായിച്ചു. "ഞാൻ വിശന്നവനായിരുന്നു നീ എനിക്ക് ഭക്ഷിക്കാൻ നൽകിയില്ല. ഞാൻ ദാഹിച്ചവനായിരുന്നു, നീ എനിക്കു കുടിക്കാൻ വെള്ളം തന്നില്ല. ഞാൻ രോഗിയും തടവിലുമായിരുന്നു, നീ എന്റെ അരികിലേക്ക് വന്നില്ല."

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നിലയ്ക്ക് 1933-ൽ എനിക്ക്

● ഡാഷോ കോൺസൻട്രേഷൻ ക്യാംപിലെ ശ്മശാനച്ചൂള

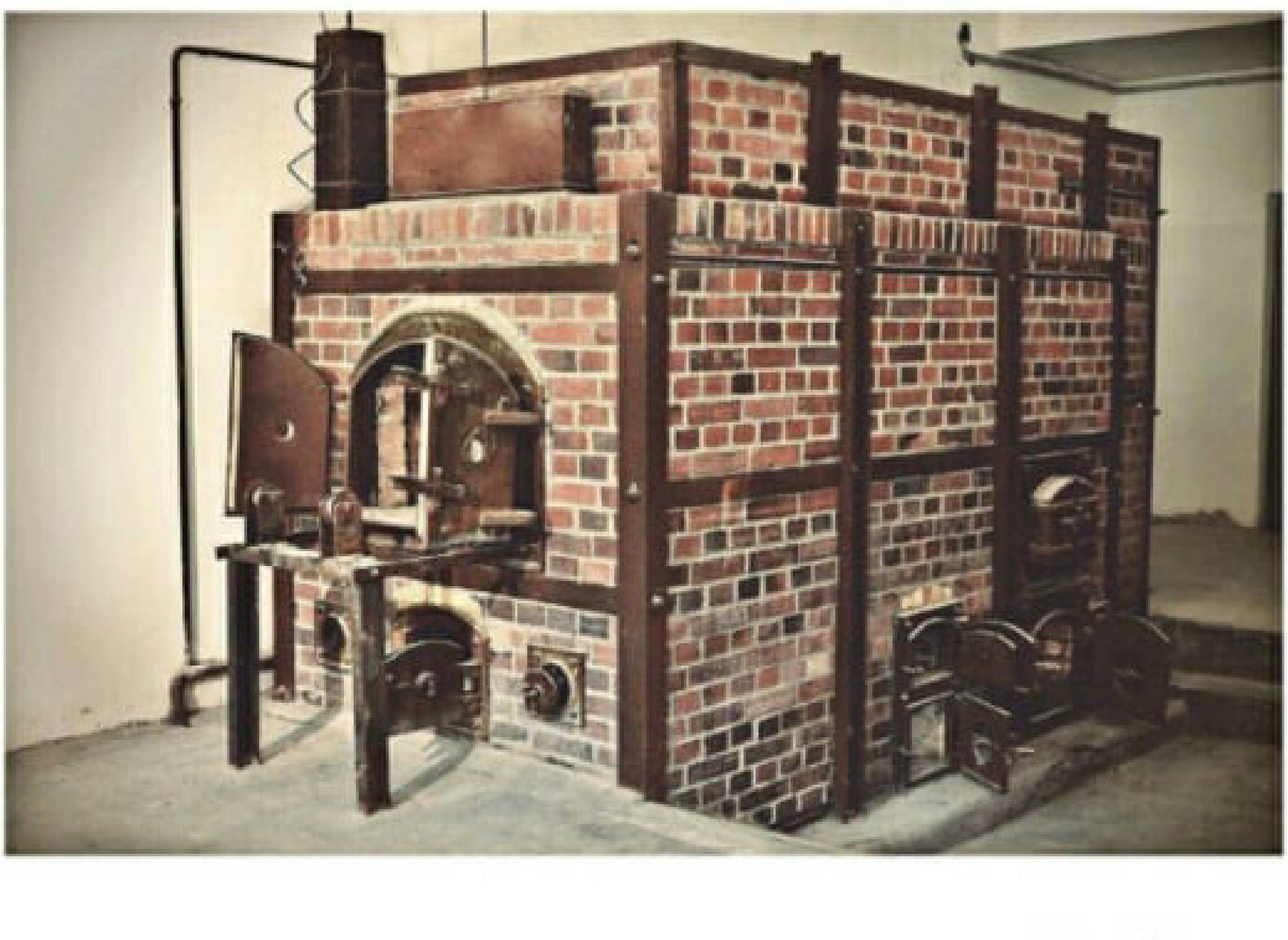

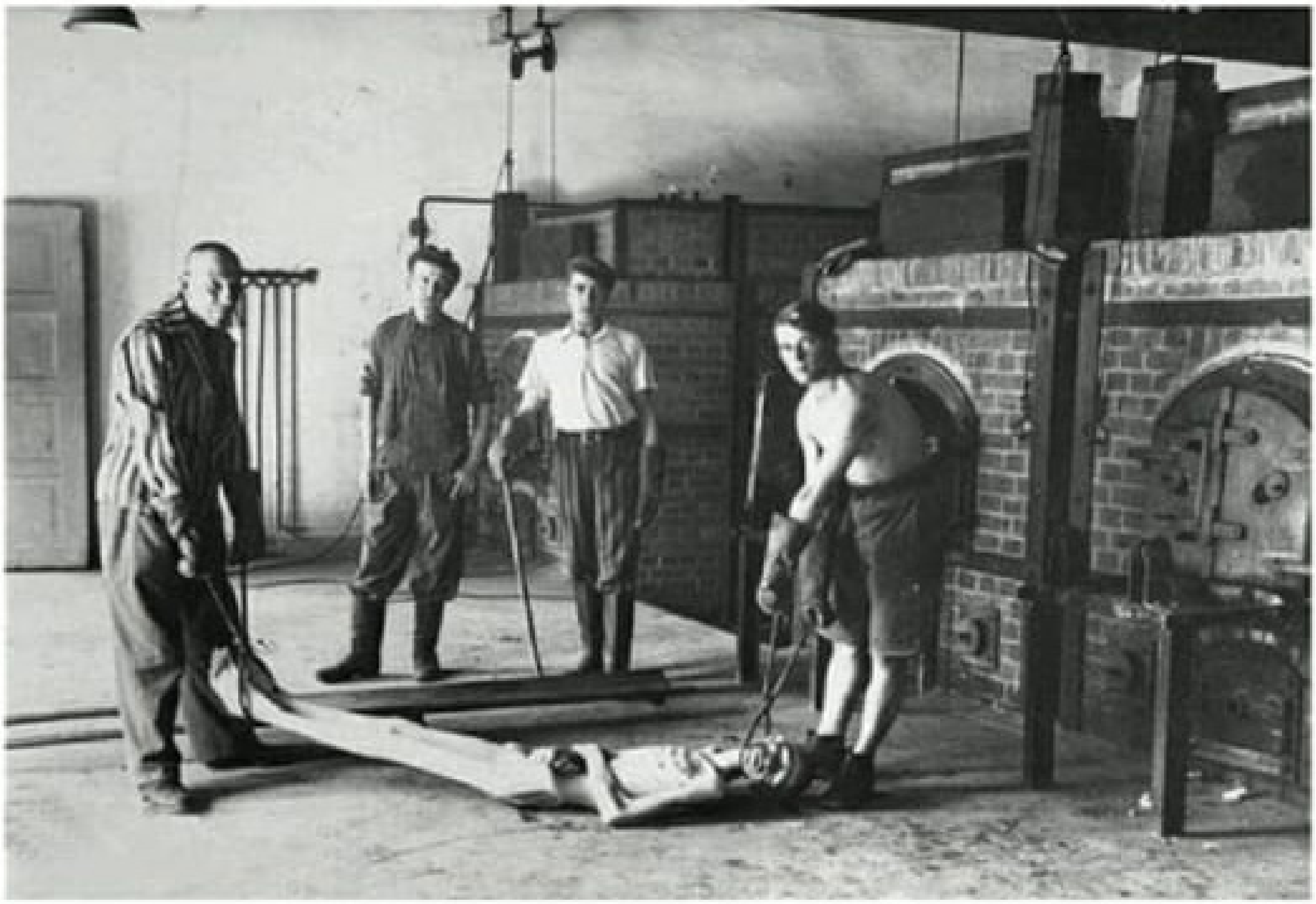

എങ്ങനെയാണ് മൃതദേഹങ്ങൾ ദഹിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്ന് വിവരിച്ച് കാണിക്കുകയാണ് കൊടുംപീഡനത്തെ അതിജീവിച്ചവർ.

അറിവുണ്ടായിരിക്കണമായിരുന്നു എന്റെ ഈ മനുഷ്യ സഹോദരങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും കൂടെ – അവരെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് എന്നോ മറ്റെന്ത് പേരു വിളിച്ചാലും – കൂടെ നിലകൊള്ളേണ്ടവനായിരുന്നു ഞാനെന്ന്. ദൈവപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തു എന്നോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു ഇവരുടെ ഒപ്പം നിലകൊള്ളേണ്ടവനല്ലേ നീയും എന്ന്.

കണ്ണില്ലാത്ത ക്രൂരതകളും സഭയും

ഡാഷോ കോൺസൺട്രേഷൻ ക്യാംപിനെ കുറിച്ചുള്ള തന്റെ കുമ്പസാരത്തിൽ പാസ്റ്റർ നിമോളർ കമ്യൂണിസ്റ്റ് വേട്ടയെപ്പറ്റി മാത്രമാണ് പറഞ്ഞത്. ഫാസിസ്റ്റ് ഭരണത്തിൽ ജർമനിയിൽ നടമാടിയ നാസി ഭീകരതയോടും, നാസി തടങ്കൽപാളയങ്ങളോടും നാസികൾ ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകളെ കൊന്നൊടുക്കിയതിനോടും അക്കാലത്ത് ജർമനിയിലെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സഭ പുലർത്തിയ അലംഭാവപൂർണ്ണമായ നിശ്ശബ്ദതയോടുള്ള കടുത്ത വിയോജിപ്പായിരുന്നു പാസ്റ്റർ നിമോളറിന്റെ ആ വിഖ്യാതമായ കവിതയിൽ പ്രതിഫലിച്ചത്.

ഹിറ്റ്ലർ അധികാരമേറ്റതോടെ ഒളിവിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്ന ജർമൻ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ മുപ്പതിനായിരത്തിലധികം അംഗങ്ങളാണ് കൊല്ലപ്പെട്ടത്. ഒരുലക്ഷത്തി അൻപതിനായിരത്തിലധികം കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിലടച്ച് പീഡിപ്പിച്ചു.

ദൈവം എന്നോട് ചോദിച്ചാൽ 1937 മുതൽ 1945 വരെ ഞാൻ എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നതിനു മറുപടി ഉണ്ട്. പക്ഷേ, 1933 മുതൽ 1937 വരെ എവിടെയായിരുന്നു എന്നാണ് ചോദ്യം. അതിന് എനിക്ക് ഒരു മറുപടിയുമില്ലായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഞാൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞേക്കാം: ആ വർഷങ്ങളിൽ ഞാൻ കൺഫെസിംഗ് ചർച്ചിന്റെ ഉത്തമനായ പാസ്റ്ററായിരുന്നു എന്ന്. എന്റെ ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും അപകടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ശബ്ദമുയർത്താനുള്ള സാഹസം കാണിച്ചില്ലേ ഞാൻ? എന്നാൽ ദൈവം എന്നോട് അതേപ്പറ്റി ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. എന്നാൽ, ദൈവം ചോദിച്ചു ഇവിടെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ചുട്ടുകൊന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ 1933 മുതൽ 1937 വരെ നീ എവിടെ ആയിരുന്നു? അവിടെ ചുട്ടുകൊല്ലപ്പെട്ടവർ എന്റെ ക്രിസ്തീയ സഹോദരങ്ങളായിരുന്നില്ല. അവർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും യഹോവസാക്ഷികളും മറ്റ് പലരും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അതിന് അത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിക്കാതിരുന്നത്.

1946 ജനുവരി ആറിന് ഫ്രാങ്ക്ഫർട്ടിലെ കൺഫെസിംഗ് ചർച്ചിന്റെ പ്രതിനിധികളുടെ ഒരു യോഗത്തിൽ

അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (ഒരുപക്ഷേ, പൊതുവേദിയിൽ പറയുന്നതിനേക്കാൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ, സഭയിലെ ആളുകളുടെ മുന്നിൽ അദ്ദേഹം ഇന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം എന്ന് നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം).

"പാസ്റ്റർ നിമോളറെ കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിലടച്ചപ്പോൾ വർഷം 1937 എന്ന് നമ്മൾ എഴുതി; കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പ് ഉറന്ന വർഷം ഏത് എന്നിടത്ത് നമ്മൾ 1933 എന്നും എഴുതി. ആ സമയത്ത് അവിടെ ഇറങ്ങലിലുണ്ടായിരുന്നവർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾ. ആരെങ്കിലും അവരെപ്പറ്റി ഓർത്ത് വേദനിച്ചിരുന്നോ? ഹിറ്റ്ലർ നടത്തുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ് വേട്ടയെപ്പറ്റി നമുക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. മാധ്യമങ്ങളിൽ അതേപ്പറ്റി വാർത്തകളുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കവേണ്ടി ആരാണ് ശബ്ദം ഉയർത്തിയത്? കൺഫെസിംഗ് ചർച്ച് അവർക്കാവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തിയോ? കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മതത്തെ എതിർക്കുന്നവരും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശത്രുക്കളും ആണെന്നായിരുന്നു നമ്മൾ ചിന്തിച്ചത്. "എന്റെ സഹോദരന്റെ കാവൽക്കാരനോ ഞാൻ?" തുടർന്ന് നാസികൾ അവശരേയും മാരകരോഗമുള്ളവരേയും ഉടച്ചുനീക്കി. ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ആളുമായി നടത്തിയ സംഭാഷണം. അയാൾ പറഞ്ഞു, ഭേദമാകാത്ത രോഗമുള്ളവർ സ്റ്റേറ്റിനു വലിയ സാമ്പത്തികബാധ്യതയാണ്. ഭേദമാകാത്ത രോഗമുള്ളവർ അവരവർക്കും സമൂഹത്തിനും ഒരു തലവേദനയാണ്; അവരെ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നതല്ലേ എല്ലാ രീതിയിലും നല്ലത്? അതിനുശേഷം മാത്രമാണ് നാസി ഭീഷണി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക നേരെ വരാൻ തുടങ്ങിയത്. പൊതുവിലുയർന്നിരുന്ന പ്രതിഷേധശബ്ദം നിശ്ശബ്ദതയിലേക്ക് വീണുപോകുംവരെ. അപ്പോൾ നമ്മൾ ശബ്ദമുയർത്താൻ തുടങ്ങി, നമുക്ക് പറയാൻ കഴിയുമോ കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിൽ അടക്കപ്പെട്ടവർക്കാവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്താതിരുന്നതിൽ നമ്മൾ കുറ്റക്കാരല്ലെന്ന്? നിശ്ശബ്ദതയാണ് നമ്മൾ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. കുറ്റബോധത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും നമുക്ക് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ സാധിക്കില്ല. ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിക്കുകയുണ്ടായി നമ്മൾ 1933-ലോ 1934-ലോ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്ന്. ഒരു സാധ്യത എന്താണെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ജർമനിയിലെ എല്ലാ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് സഭകളും അതിന്റെ പതിനാലായിരം പാസ്റ്റേഴ്സും നമ്മുടെ ജീവൻ ബലികൊടുത്തും സത്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ? അല്ലെങ്കിൽ, ഹെർമൻ ഗോറിങ് എന്ന നാസി ഭരണമേധാവി ഒരു ലക്ഷം കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിൽ കിടന്നു മരിക്കാൻ വിട്ടപ്പോൾ അത് ശരിയല്ല എന്ന് അന്ന് നമ്മൾ പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ? എങ്കിലും ഒരുപക്ഷേ, മുപ്പതിനായിരം മുതൽ നാൽപ്പതിനായിരം വരെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ മരിക്കുമായിരുന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. എന്നാൽ, മറ്റൊരു മുപ്പതോ നാൽപ്പതോ ലക്ഷം ആളുകളുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കാൻ നമുക്ക് ഒരുപക്ഷേ കഴിയുമായിരുന്നു. അത്രയും ജീവനുകളാണ് ഇപ്പോൾ പൊലിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

ദൈവം എന്നോട് ചോദിച്ചാൽ 1937 മുതൽ 1945 വരെ ഞാൻ എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നതിനു മറുപടി ഉണ്ട്. പക്ഷേ, 1933 മുതൽ 1937 വരെ എവിടെയായിരുന്നു എന്നാണ് ചോദ്യം. അതിന് എനിക്ക് ഒരു മറുപടിയുമില്ലായിരുന്നു

മാർട്ടിൻ നിമോളർ ഫൗണ്ടേഷൻ നൽകുന്ന ഔദ്യോഗിക ഭാഷ്യത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ അനുസരിച്ച് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും സോഷ്യൽ ഡെമോക്രാറ്റുകളും (ജർമനിയിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയും അതിന്റെ നിരവധി ഗ്രൂപ്പുകളും), യൂണിയനുകളും മാത്രമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ജൂതരെ ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല.

നാസികൾ കമ്യൂണിസ്റ്റ് വേട്ട നടത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ മൗനം പൂണ്ടു.

ക്യാംപിലെ തടവുകാരെ കൊണ്ട് ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നു. നിർമാണ ജോലികൾ, നാസി ഓഫീസർമാർക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ജോലികൾ, മൃതശരീരങ്ങൾ മാറ്റുക എന്നിവയൊക്കെ ഈ ജോലികളുടെ ഭാഗമായിരുന്നു

എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ കമ്യൂണിസ്റ്റായിരുന്നില്ല.

അവർ സോഷ്യൽ ഡെമോക്രാറ്റുകളെ ലോക്കപ്പിലടച്ചപ്പോൾ ഞാൻ മൗനം പൂണ്ടു.

എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ സോഷ്യൽ ഡെമോക്രാറ്റായിരുന്നില്ല.

അവർ ട്രേഡ് യൂണിയൻ നേതാക്കളെ തേടിവന്നപ്പോൾ ഞാൻ മൗനം പൂണ്ടു.

എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ ട്രേഡ് യൂണിയൻ നേതാവായിരുന്നില്ല.

അവർ എന്നെ തേടിവന്നപ്പോൾ പ്രതിഷേധിക്കാൻ കഴിയുന്നവർ ആരും അവിടെ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

രണ്ടാം ലോക മഹായുദ്ധാനന്തരം പലപ്പോഴായി അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രഭാഷണങ്ങളിലാണ് ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ കവിത വികസിക്കുന്നത്. വിവിധ രീതിയിൽ നാസി ഭീകരതയിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട കൂട്ടരൽ വിഭാഗങ്ങളെ തന്റെ കവിതയിൽ അദ്ദേഹം ചേർത്തുനിർത്തി. തന്റെ കുറ്റബോധവും അതിൽ അദ്ദേഹം ചാലിച്ചു.

ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരേയും യഹോവസാക്ഷികളേയും പറ്റി പറഞ്ഞത് ഇതായിരുന്നു. തികഞ്ഞ കമ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധതയുള്ള അമേരിക്ക 1993-ൽ വാഷിംഗ്ടൺ ഡിസിയിൽ നിർമ്മിച്ച ഹോളോകാസ്റ്റ് മെമ്മോറിയൽ മ്യൂസിയത്തിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്കു പകരം സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ എന്നാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ജർമനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് സോഷ്യലിസ്റ്റുകളല്ല, സോഷ്യൽ ഡെമോക്രാറ്റുകളായിരുന്നു.

1995-ൽ ബോസ്റ്റണിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ഹോളോകാസ്റ്റ് സ്മാരകത്തിൽ ആദ്യം കമ്യൂണിസ്റ്റുകളേയും പിന്നീട് ജൂതർ, ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രവർത്തകർ, കത്തോലിക്കർ, പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് എന്നീ ക്രമത്തിലാണ് നിമോളറുടെ കവിത രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. വാഷിംഗ്ടൺ ഡിസിയിലെ സ്മാരകത്തിലെ സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ എന്ന വാക്ക് പിന്നീട് കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾ എന്നാക്കി മാറ്റി. ജൂതർക്കു ശേഷമാണ് ട്രേഡ് യൂണിയൻ എന്ന് കാണുന്നത്. പിന്നീട് കത്തോലിക്കരും പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ഐറിഷ് കത്തോലിക്കാസഭയാണ് ഈ സ്മാരകത്തിനു പിന്നിൽ. 1946 ജനുവരി മുതൽ ശരത്കാലം വരെ പാസ്റ്റർ നിമോളർ നിരവധി വേദികളിൽ വിവിധ രീതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രശസ്തമായ വരികൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ലോകത്തെ നിരവധി രാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണകൂടങ്ങളും ഭരണകർത്താക്കളും തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു നടന്ന ഭരണകൂട പീഡനങ്ങളുടേയും മർദ്ദനങ്ങളുടേയും പേരിൽ വിചാരണ നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിനു മുന്നിൽ കുറ്റവാളിയായി തല കുനിച്ചുപിടിച്ച് നിൽക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. പലരും കുറ്റബോധത്തിന്റെ ഭാരത്തിൽ ശിരസ്സ് തളർന്ന് കുനിഞ്ഞ് പശ്ചാത്തപിച്ച് ഐക്യത്തിന്റേയും സമാധാനത്തിന്റേയും പുതിയ വഴികളിലേക്ക് തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തെ നയിച്ചു. എന്നാൽ ഇന്ത്യയ്ക്കില്ലാതെ പോയത് ഈ കുറ്റബോധമാണ്.

ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ വർണ്ണവിവേചനം അവസാനിപ്പിച്ച് നെൽസൺ മണ്ടേല അധികാരമേൽക്കുമ്പോൾ വസ്തുതാന്വേഷണത്തിനും അനുരഞ്ജന ശ്രമങ്ങൾക്കുമായി ഒരു കമ്മറ്റി രൂപീകരിച്ചു. അവിടെ വർണ്ണവിവേചനത്തിന്റെ ഇരകളും ഇരപിടിയന്മാരും ഒരുപോലെ കടന്നുവന്നു. ഇരകൾ തങ്ങൾ നേരിട്ട വിവേചനത്തിന്റേയും പീഡനത്തിന്റേയും അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചു. കുറ്റവാളികൾക്ക് തങ്ങൾ ചെയ്ത പാതകങ്ങൾ ഏറ്റുപറയാനും മാപ്പിരക്കാനും അവസരം ലഭിച്ചു.

നീതിയുടേയും പ്രത്യാശയുടേയും സാഹോദര്യത്തിന്റേതുമായ ഒരു പുത്തൻലോകം പടുത്തുയർത്താനുള്ള ഇടക്കം അവിടെനിന്നായിരുന്നു. ജർമനിയിലെ ക്രിസ്ത്യൻ സഭകൾ പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നിമോളറുടെ നേതൃത്വത്തിൽ The Stuttgart Declaration of Guilt രൂപീകരിച്ചു. ഹിറ്റ്ലറുടെ നാസി ക്രൂരതകൾക്കൊപ്പം നിന്നതിന്റെ കുറ്റബോധത്തിൽ നീറിപ്പുകഞ്ഞ സഭാനേതൃത്വം അനുതാപത്തിന്റേയും പശ്ചാത്താപത്തിന്റേയും വഴിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ജർമനിയുടെ തെറ്റുകൾക്കും കുറ്റങ്ങൾക്കും മാപ്പിരന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ഇരകൾ, വിഭജനത്തിന്റെ ഇരകൾ, ബാബറി മസ്ജിദ് തകർച്ചയ്ക്കുശേഷമുണ്ടായ കലാപത്തിന്റെ ഇരകൾ, സിഖ്, മുസ്‌ലിം ന്യൂനപക്ഷ വംശഹത്യകളുടെ ഇരകൾ - ഇവരുടെ ഒക്കെ മുന്നിൽ കുറ്റബോധത്തിൽ നീറിപ്പുകയാതെ തെറ്റുകളും കുറ്റങ്ങളും ഏറ്റുപറയാൻ കഴിയാതെ, പൗരത്വഭേദഗതികൾക്കെതിരെ ഐക്യത്തിന്റേയും സാഹോദര്യത്തിന്റേയും ശബ്ദമുയർത്താതെ, ഒഴുകിയ ചോരപ്പുഴയെപ്പറ്റി ഒരിറ്റു കണ്ണീർ വാർക്കാതെ എങ്ങനെയാണ് നീതിയുടേയും സമാധാനത്തിന്റേതുമായ ഒരു പുതിയ ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഇടക്കമിടാൻ നമുക്ക് കഴിയുക? കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ച് വിമോചനസമരത്തിന്റേയും അടിയന്തരാവസ്ഥയുടേയും പാപക്കറയിൽ മുങ്ങിയ, കൈകളിൽ രക്തക്കറപുരണ്ട മത - സാമുദായിക നേതൃത്വങ്ങൾക്ക് ഒരു കമ്പസാരം അനിവാര്യമല്ലേ?

പാസ്റ്റർ മാർട്ടിൻ നിമോളറുടെ വരികൾപോലെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരന്റെ ചോര ഒഴുകുമ്പോൾ, മുസ്‌ലിമിന്റെ ചോര ഒഴുകുമ്പോൾ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 25-ാം അദ്ധ്യായം ഒരു പുതിയ അർത്ഥതലത്തിൽ വായിക്കാൻ സഭാനേതൃത്വത്തിനു കഴിയാതെ പോകുന്നില്ലേ? "ഞാൻ വിശന്നവനായിരുന്നു നീ എനിക്ക് ഭക്ഷിക്കാൻ നൽകിയില്ല. ഞാൻ ദാഹിച്ചവനായിരുന്നു, നീ എനിക്കു കുടിക്കാൻ വെള്ളം തന്നില്ല. ഞാൻ രോഗിയും തടവിലുമായിരുന്നു, നീ എന്റെ അരികിലേക്ക് വന്നില്ല."

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നിലയ്ക്ക് 2021-ൽ കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്ക് അറിവുണ്ടായിരിക്കണം എന്റെ ഈ മനുഷ്യസഹോദരങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരും - അവരെ കമ്യൂണിസ്റ്റെന്നോ മുസ്‌ലിമെന്നോ എന്ത് പേരു വിളിച്ചാലും - ദൈവപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തു എന്നോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു ഇവരുടെ ഒപ്പം നിലകൊള്ളേണ്ടവനല്ലേ നീയും എന്ന്. അതോ, ഞാനെന്റെ സഹോദരന്റെ കാവൽക്കാരനല്ല എന്നു പറഞ്ഞ് ഒഴിയുന്നതാണോ ശരി?

കടപ്പാട്:

REMEMBERING FOR THE FUTURE ARMENIA, AUSCHWITZ, AND BEYOND EDITED BY MICHAEL BERENBAUM, RICHARD LI BOWITZ, MARCIA SACHS LITTELL